

EVANGELICKÁ CÍRKEV AUGSBURSKÉHO VYZNÁNÍ V ČESKÉ REPUBLICE
CÍRKEVNÍ SBOR ECAV v ČR v PLZNI

Zpráva sborového faráře za rok Páně 2018

Tomáš Matouš Živný
sborový farář

PLZEŇ 2019

1. Úvod

Milé sestry a milí bratři v Kristu Ježíši, s radostí Vám jako Váš sborový farář předkládám tuto svou *Zprávu sborového faráře* za celý rok 2018 (pátý rok mého působení v našem sboru), který byl posledním rokem mého působení ve sboru před rokem volebním... neboť mé volební období vyprší „již“ 23. června 2019.¹

Pro předchozí roky Páně (2016, 2017) jsem se ve svých tehdejších zprávách odvážil zvolit smělý termín „rok naděje“, a opravdu ono o „nadějná léta“ vzhledem k mnoha projevům nezasloužené Boží milosti vůči našemu sboru šlo... Avšak hodnotím-li nedávno uplynulý rok 2018., tak vznešený termín použít nemohu – třebaže nepochybuji o stejné, ba možná i větší míře účinné Boží milosti –, poněvadž přese všechny mimořádnosti, o nichž se dozajista zmíním dál, šlo vlastně a zkrátka o „normální rok“. Ano, rok normální v tom, že všechno fungovalo (či začalo fungovat) tak, jak by to již dávno (a odedávna) mělo být. Bohu-díky, konečně! :-)

Měl-li bych přece hledat vznešenější souhrnný pojem pro uplynulý a prožitý rok, pak jeden nacházím, a to „rok narozeninový“ – vždyť náš sbor oslavil 20. výročí své formální existence a svého bytí v rámci ECAV v ČR.² Ovšemže náš sbor není, co do délky své existence, žádným tradičním a zavedeným sborem (takováto identita se buduje po staletí, nejméně po mnohé desítky let!), ale již nemůže být a ani není „náctiletým“ společenstvím, k jehož existenci by stačila charismatický zakladatelský osobnost. Náš sbor „vyrostl“, a teď musí hledat své místo ve společnosti a v Plzni coby „dospělé společenství“, věřte svému faráři, že ví o čem mluví, poněvadž je jen o málo starší než náš sbor :-), a poněvadž je, Bohu-žel, jediný, kdo ve sboru vyrostl (z vícera J. A. Krikavou pokřtěných dětí)... Chtěl-li bych vtipkovat, pak se říkává, že „každý dospělý muž by měl zplodit syna (potomka), postavit dům a zasadit strom“... Je-li tudíž náš sbor vážně „dospělým společenstvím“, pak se již v roce 2015. podařilo „postavit dům“, když získal kostel, kde koná pravidelné každotýdenní Bohoslužby jen on a především on tedy je s daným místem spojován (ano, dnes jsme ti „luteráni od Ježíška“; v mírném protikladu k „taky luteránům ze Škvřňan“),³ strom jsme však zasadili docela jistě :-), čímž myslím „stromček-jablůnku“ reformace vedle kostelíka (snad nám přežije zimu).

Co je smutné a těšit by nás rozhodně nemělo je to, že naše společné (ani mé osobní) misijní úsilí nepřineslo v 2018. roce žádné ovoce v podobě Křtu. Tady nemluví

¹ Tedy v únoru t. r., kdy tuto svou zprávu píši a předkládám.

² Zvl. pro mladší členy našeho sboru, kteří si tuto „dávnou již historii“ nepamatují, náš sbor samostatně existuje od první půle 90. let, kdy se jeho tehdejší členové ne-formálně scházeli k Bohoslužbám, které fungovali nezávisle (třeba v tehdejší a dodnes existujícím Dominik café v Dominikánské ul. u náměstí) jsou organizovány charismatickou osobností Čecho-američana Jamese „Jima“ A. Krikavy, pak i prvního faráře oficiálního.

³ Někdo by tato má nadnesená slova mohl napadnout s tím, že jsme přece nic nepostavili. Souhlasím! Dá-li Bůh a rozrosteme-li se v budoucnu natolik, že by nám kostelík u Ježíška nestačil, pak před námi skutečně bude stát i takový úkol, ale zatím jde o „zbožné přání“ a „hudbu daleké budoucnosti“, kéž by... toť důvod k modlitbám. Tím spíše bychom se ovšem měli modlit zato, abychom o kostelík u Ježíška nepřišli (a hlavně ne vlastní hloupostí) a neztratili tak „střechu nad hlavou“.

o „formálním“ a lidově-církevním křtění – i s ním se sice pojí naděje, ale jako farář přece jen vítám spíše „víru živou“ nežli „víru formální“... žel, ničí srdce v loňském roce nezahořelo pro Ježíše Krista a Jeho věc, nezapálilo a nenadchlo se pro Boží království natolik, že by došlo ke Křtu. Avšak máme naději, že minimálně v jednom případě (sestra Eva) se Ježíš člověčího srdce přece dotýká a že Duch svatý, ač skrytě, přece již působí; snad již byla nastoupena životní cesta, jež ke Křtu vede a z Boží milosti i povede, komplikacím navzdory.

Radost by nám naopak mělo dělat to, že ti, kteří byli předloni (jeden těsně – na Vánoce) pokřtěni, žijí životem víry i nadále... jistě, prvotní nadšení poněkud ochabuje – potud je to vývoj normální, ale nemizí, spíše se přetváří. Bylo by ovšem pošetilé vyčítat bratřím „Zélímu“ a „Balúovi“ nečinnost, protože pro sbor dělají hodně a s viditelnými výsledky (Zde myslím třeba na ceduli u Stromu reformace, anebo vyměněné žárovky na lustru v kostele. „Zélí“ promine, že práce ve sborovém presbyterstvu není viditelná hned a na první pohled, potěchou mu může být můj hluboký vděk.) Pozitivním vlivem (a dílem Ducha sv.) nepřestává být to, že se těmito našim spolubratřím nadále daří svědčit mladým lidem o možnosti a normalnosti křesťanské životní cesty – sice o ní každý z nich čím dál tím víc svědčí způsobem *sui generis*, ale svědčí.

Podotýkám, že svědčit o Kristu se však – alespoň do určité míry – díky oslavám sborového výročí (a všemu, co nimi bylo spojeno) dařilo též všem (alespoň trochu) aktivním členům sboru. Byly, myslím, příležitosti, kdy jsme o sobě a o naší existenci v Plzni mohli dát vědět; mám dokonce zato, že jsme o nás v rámci našich omezených možností dali vědět silně – nebojím se tvrdit, že jsme subjektivní meze našich možností do jisté míry dokonce překročili.

V uplynulých letech jsem ve svých zprávách v míře hojně zmiňoval vnitřní problémy a pnutí v našem sboru (až si při zpětném promýšlení daných zpráv říkám, nezmiňoval-li jsem je přeci jen až příliš); tentokrát tak neučiním, poněvadž pnutí sice nezmizelo, ale jeho působení jakoby ztratilo sílu... snad zapůsobil pozitivní vliv společných sborových akcí a setkání, a my jsme se sobě navzájem alespoň trochu přiblížili a pocítili sounáležitost a společnou sborovou identitu, snad se negativní vlivy na nějakou dobu jen stáhli do našich niter... nevím jak to je, ale jsem docela rád za to, že to tak je... jak působilo vnitrosborové pnutí (a duch, který za ním stojí) nevím, co ale vím s jistotou je, že svým proti-pnutím působil Duch svatý, Bohu-díky. Jisté vnitřní napětí je „normální“, patří tudíž ke každému „normálnímu sboru“. Berme věc nikoli jako „kostlivce ve skříni“ (skrytý problém, který může kdykoli vytanout), nýbrž jako příležitost, vždyť každé „pnutí“ se dá přetvořit v „tvůrčí napětí“. Sám si uvědomuji, že to, co vnímám jako „danajský dar“, je přece dar – a každé obdarování bych(om) se měl snažit využít. Vzpomeňme zde na vynikající příklad apoštola Pavla, který „se chlubil svými slabostmi“ (2Kor 2, 5), dokud Boží milost v něm a skrze něho pracující nepřetvořila jeho slabé stránky ve stránky silné. Kéž by se nám právě tohle podařilo! Kéž by se náš dlouhodobě problematický (až dualistický) česko-slovenský⁴ charakter stal do budoucna naší velkou

4 Nebo slovensko-český → to by asi lépe odpovídalo členské základně celé naší církve (nikoli sboru).

výhodou: zdrojem našeho duálního (podvojného) působení a zároveň příležitostí nikoli pro mělké vnitřní spory, nýbrž pro hluboký a obohacující dialog obou našich tradic (v jejich dichotomii). Snad zde mohu vzpomenout svou instalační řeč, kde jsem mluvil o ideálu „dvou plic, jimiž náš sbor musí dýchat, nemá-li se udusit“ – české a slovenské (lhostejno, která má, vypůjčím-li si obraz i terminologii anatomie, laloků více a která méně) –, přičemž dnes opět ve skrytu doufám (přestože jsem dříve v tomto přesvědčení nejednou zakolísal, ba padl), že je to možné.

Neskonale vděčný jsem zato, že po obměně složení sborového presbyterstva (rezignaci bratří Darnadiho a Šinovského) začal tento pro život i fungování sboru navýsost důležitý orgán konečně pracovat (někdejší úplná a dlouhá paralýza je pryč!) víceméně tak, jak má, ačkoli se modelu běžné práce staršovstva všichni teprve a společně učíme. Po dílem nucené „normalizaci poměrů“ v presbyterstvu se tak skutečně podařilo dosáhnout kýženého cíle a nelze než konstatovat, že šlo o krok správným směrem, třeba o tom mohly zprvu zaznívat pochyby... ale i tak je mi líto způsobu, jakým se „normalizace“ udála – ve mně z něj totiž zůstává pachuť, již tuším i u ostatních aktérů. Zde bych se chtěl za průběh „normalizace“ konečně a naplno omluvit: Odpusťte mi, prosím, vy dotčení. Pánu pak buď dík a chvála za činnost našeho presbyterstva. Každému z presbyterů pak vyslovuji svůj osobní dík za spolupráci, za setkání, na která jsem se konečně i těšil, která byla konstruktivní (i díky schopnosti uzavřít kompromis) a sloužila ke společnému dobru našeho sboru.

Bohu jsem vděčný i za našeho sborového dozorce. Ano, bratře Zdeňku, zde Vám musím přímo a veřejně poděkovat za práci, kterou pro sbor konáte. Jistě by mohla zaznít i konstruktivní kritika, ale letmý pohled na šanoný se sborovým účetnictvím za předchozí léta a vzpomínky na jednání presbyterstev mi říkají: Buď jednoduše vděčný. Díky!

Protože tuto správu píšu jsa již plně v běhu roku 2019., dovolím si tu opětovně zmínit to, co bylo již ve zprávě za rok 2018 jasně naznačeno a čemu se letos vyhnout (minimálně v jednom případě rozhodně!) nelze. Již loni jsem mluvil o potřebě „(generační) obměny“ sborového presbyterstva (a sborových funkcionářů vůbec). Letos nás čeká volba (možná staro-)nového sborového faráře, a tak se otvírá příležitost a je zde jedinečná šance, abychom uskutečnili rovněž onu „generační změnu“ v neduchovenských sborových funkcích... Přemýšlejte, prosím, o této věci! Jako presbyterstvo jsme se jednak pro zachování kontinuity, jednak pro pořádnou přípravu věci rozhodli, že na tomto výročním sborovém konventu se pokusíme zásadních změn v personálním obsazení sborových funkcí ještě vyvarovat, ale diskuze o něm je na místě a je nejen potřebné, ale i nutné ji otevřít... volební konvent za několik měsíců, v půli roku, již by oním „přelomovým“ okamžikem mohl, ba měl, být. Přitom je zejména v této věci důležité, aby si nikdo nepřipadal, „že je odstaven či odstavován na vedlejší kolej“ nebo „že začíná a je nucen hrát druhé housle“, stejně by nebylo dobré, kdyby někdo nabyl dojmu, že se chceme slepě řídit heslem „mládí v před“ a slepě se pod ním „kamsi“ řítit... Ne, o rozhodně nemá jít o žádný „radikální řez“ či nějakou „tlustou čáru“, ale o „krok“ (kdy jeden noha, jeden pilíř, vystřídá druhou, ale je pak i nadále nutné na obou; krása kroku tkví v tom, že když se

jedna noha pohybuje vpřed, musí nutně na chvíli ztratit kontakt se zemí – to jsou naděje, vize a plány, naštěstí je tu druhá, která nadále zůstává pevně na zemi :-), tak snad půjde o „krok vpřed“ (vůči jakýmkoli „skokům“ je třeba být rezervovaným), který nám umožní „duchovní pokrok“ a nikoli o „úrok stranou“... Každopádně vás chci vyzvat, abyste se tím intenzivněji za nás (za mě zvlášť) coby představitele „svého“ sboru modlili a abyste se modlili také zato, aby nám Bůh dával moudrost, jak a kudy dál.

V Plzni „farářuji“ již více než pět let (!) a sborovým farářem jsem zde již více než 4,5 roku ze svého pětiletého funkčního období! Také tomu nemůžete uvěřit!? Ovšem, do bilancování jsem se sice pustil již ve své loňské zprávě, ale beztak a tím spíše si ho nemohu odpustit letos... ano, je poněkud paradoxní, že se chci bilancování pro poslední rok svého volebního období (2019) poněkud paradoxně dopustit na stránkách hodnotících rok předchozí (2018) – prožívám snad onen (zlo-)pověstný „klid před bouří“ (?) anebo činím, co je obvyklé, jelikož bilancovat nejde jinak nežli s pohledem upřeným zpět skrze čas? Buď jak buď, jsem si vědom odpovědnosti před Bohem a z ní plynoucí odpovědnosti před Vámi, kterým mám (a měl jsem) být duchovním pastýřem a správcem, rovněž si uvědomuji (a v mém nitru proto bliká varovný oranžový maják), že pokud „v účtech, které Vám jsem (a budu) povinován předložit“ shledáte závažné chyby nebo shledáte že jsem o Vás nepečoval „s péčí řádného hospodáře“, klidně mohou být řádky této zprávy posledními, které pro Vás jako Váš farář píši.

Jako svou silnou stránku (rozumněji: veliký Boží dar, charisma) a těžiště své duchovenské služby vidím především kázání a (v těsném souvisle s nimi a návaznosti na ně) biblické výklady. Nakolik se ve svých biblických výkladech snažím být exegeticky (po letech, co jsem pryč z akademického prostředí, snad přece ještě i akademicky) poctivým a klasickým (včetně práce s biblickými jazyky), natolik jsem pro svá kázání zvolil metodu neklasickou a pro mě vlastně specifickou. K této metodě jsem sice došel a naplno jsem ji začal aplikovat až zde v Plzni – za to Vám patří dík, že jste hned v počátku, ale ani později neodmítli tuto jinakost, baže jste v ní našli snad i našli zalíbení! – ale paradoxně i ona je původem „(ne)akademickou metodou“ převzatou od blahé paměti prof. Milana Balabána a poněkud přetvořenou (přizpůsobenou plzeňskému kontextu, aplikovanou). Doufám, že tato má „živá kázání“ (včetně leckdy podivných otázek a roztodivných pomůcek, např. diktafonu, sklenice s čočkou, obrázků...) mají misijní náboj, že vás oslovují a především že nacházejí svůj ozvuk ve vašich životech, že na Vás skrze ně působí živý Ježíš Kristus.⁵ Snad bych si vyčetl, že nedávám takový prostor kázání Božího Zákona: tuším, že v pozadí je strach s moralismu a ze zneužití Božího přikazování k vlastnímu prospěchu. Stálým ohrožením, jehož jsem si ovšem vědom, je politický rozměr mých kázání. Mrzí mě, že někdy použiji nějaké to sprosté slovo, které na kazatelnu nepatří (např. ve Slezsku by prý proto měli zato, že na kazatelnu nepatřím já) a omlouvám se zato; chci totiž mluvit jak krásně, tak jadrně.⁶

5 Správné luterské kázání musí totiž být podle Lutherovy definice *viva vox Evangelii* – „živým slovem Evangelia“.

6 Doufám, že mi „kurvu“ a „hajzla“ sem tam dokážete odpustit i nadále :-).

Zvláště si cením biblických hodin u manželů Šinovských, jakož i formátu ve kterém se tato setkání již po léta odehrávají. Díky Vám Šinovští a díky Bohu za Vás!⁷ Ještě v první půli loňského roku se zdálo, že osvědčený formát (v předcházejících letech fungoval výborně) není třeba nijak inovovat, že má své posluchače a že se skrze něj Bůh lidských srdcí doopravdy dotýká. Druhá půle (po prázdninách) roku však tuto mou (naši) jistotu rozkolísala zásadním způsobem, vždyť do té doby dobrá (a vlastně pozoruhodná) účast na biblických hodinách poklesla k žalostnému „normálu“ (malá účast je dnes typická pro všechny sbory). Stárneme? Situace mě vede k zamýšlení se nad formátem i místem konání biblických hodit. Nic nechci uspěchat, ale nad věcí se přemýšlet musí! Zatím se v hlavě pisatele tohoto textu rodí a dozrává plán na paralelní setkávání podobného žánru v jiném formátu („kurzy biblického / hebrejského myšlení“?). Podpořte a zahrňte, prosím, klasickou biblickou hodinu i případnou jinou (novou) modlitbami!

Pokud jde o sloužení Bohoslužeb, i to se po mém soudě daří. Dbám na to, aby byly naše Bohoslužby slouženy řádně a přes omezené možnosti, např. absence kantora na Bohoslužbách česká tradice či jen málo lepších zpěváků i důstojně slouženy. (Doufám, že se na mě nikdo nezlobí za občasnou roztržitost, jež přivodí drobnou změnu pořadu. Právě tak mám naději, že také výjimečným přerázkám typu „sp(r)asitelné“ se ti, kteří je zaznamenají spíše mile zasmějí, než že by je chápali jako cosi urážlivého.) Nesmírně vděčen jsem Janu Esterlemu, a to nejen zato, že dodává vznešenost našim Bohoslužbám (nejen) podle slovenské tradice, ale též zato, že mě (m)učí⁸ zpívat. Vděčný jsem br. Zdeňku Mášovi, který s nevšedním nasazením doprovází Bohoslužby české tradice, třebaže je původně akordeonista... snad doprovází rád. Dík patří i br. Martinu Jirsákovi za občasné zaskočení ve varhanním doprovodu.

Trápí mě však otázka jsem-li vůbec pastýř, a jsem-li, pak jsem-li „pastýřem dobrým“? Jakým tedy jsem pastýřem? Zde musím s lítostí přiznat a vyznat, že v pastoračních návštěvách a v přímé práci se členy sboru se mi nedaří, jak bych chtěl, a že tuto část sborové práce zkrátka neumím (třeba nad sebou ani zde nelámu hůl, snad jste ji již nezlomili vy?), neboť v této oblasti cítím svůj veliký dluh vůči vám. Cestu k lidem hledám obtížněji než jiní, snad až příliš čekám na impulzy z vaší strany, než že bych byl aktivní já sám.

Stran misie (vlastního zvěstování Božího slova a jeho „rozsévání“) míním, že jsem – vzhledem ke specifické (v ledasčem jedinečné) liturgicko-konfesijní povaze naší církve nečekaně! – misionářem spíše z oblasti *low church* s přesahem k undergroundu a hospodě, než farářem *high church* s přesahem k universitě a „kavárně“, a tak se nelze divit, že směrem k *low church* se mé misijní pokusy obracejí znatelně častěji. (Myslím, že „jako ten farář, co chodí do hospody“ jsem již po Plzni dostatečně znám a zapsán, snad dobře, a lidé

7 Zde sluší poznamenat, že a jak je farář rád tomu, že po letech byli manželé Šinovští za pořádání biblických hodin, za tuto nelehkou podporu práce sboru, po letech a na základě jednohlasného rozhodnutí presbyterstva oceněni a podpořeni také jinak :-).

8 Někdy si říkám, jestli to činí doopravdy rád, jestli se tím spíše nemučí on... ale kdesi – snad od jednoho z jeho potomků? – jsem zaslechl, že prý si to, že mě naučí zpívat, stanovil za jeden ze svých životních cílů. Požehnej Pane!

z tohoto prostředí se ne mě obracejí i mimo tento prostor...) Nerezignuji v úsilí nabídnout případnému „duchovnímu hledači“ solidní intelektuální základnu (luterskou konfesní identitu) spolu se vším co k ní patří: liturgickou Bohoslužbou, křesťanské písněmi naší provenience, kázáním, obřady a rituály... „Duchovním hledačům“, kteří u nás alespoň an chvíli „zakotví“ nabízím sdílení a rozhovor (nebo jen posezení u piva).

Jedním z problémů našeho sboru je to, že se nám nedaří nabízet jednu ze čtyř tradičních funkcí církve a sloužit jí: pomoc bližním – diakonii. Sám „diakonicky působím“ v Diakonii ČCE provozovaném denním stacionáři Človíček (části pro dospělé), kde se s Karlem Šimrem – farářem partnerského sboru v Chrástu u Plzně – po měsících střídáme v konání biblických hodin pro tamní mentálně postižené klienty. Bohu-díky za tohle obohacení a prolínání světů! Zde se opětovně patří vyslovit velký dík br. Esterlemu za (nejen) vhupební doprovod těchto biblických hodin.

Jednoznačně kladně musím hodnotit zapojení našeho sboru do plzeňské ekumény a její práce. Zapojujeme se do „ekumény shora“: oficiální setkávání představitelů jednotlivých křesťanských denominací a sboru v Plzni („plzeňská ekumena“) → zde o nás a naše zapojení ostatní křesťanské církve z Plzně (včetně ŘKC) stojí → až tak, že jsem byl v listopadu „přinucen“, abych se stal koordinátorem („předsedou“) těchto setkávání na období prosinec 2018 – listopad 2019. Naš sbor (Bohu-žel, jen někdy i jeho členové) se podílí na přípravě dvou oficiálních ekumenických Bohoslužeb všech Plzeňských církví a zúčastňuje se na nich. V roce 2018 jsme se Bohužel neúčastnili Aliančního týdne modliteb [ATM], což беру jako jisté selhání, ale sám farář vše nestihne...⁹ Díky mému „postavení“ v plzeňské ekuméně jsem letos připravil tradiční Bohoslužbu plzeňských církví v Plzeňském hospici sv. Lazara, který ovšem dočasně sídlí v Rokycanech; Bohu-díky za tuto zkušenost – provázejte prosím tuto službu, který vydává o křesťanství dobré svědectvím, svými modlitbami. „Ekuménu zdola“ pěstujeme především se sborem ČCE v Chrástu u Plzně, který je naším partnerským sborem (skrže mezilidské vztahy, ne skrže vztahy smluvní); Bohu-díky za sbor v Chrástu, který ukazuje, že třeba svého druhu, je přece možná luterská orientace i v rámci ČCE :-). Naší společnou a pravidelnou akci je každotýdenní pondělní modlitba ranních chval na chrástecké faře a následná snídane. (Znovu buď dík J. Esterlemu za svoz účastníků.) Za kazatelnu Chrásteckého sboru jsem cca jednou měsíčně zván. Chrásteckým patří dík, že nám vypomohli – čímž nás hudebně zachránili – při službách Božích přenášených rozhlasem! Kontakty udržujeme i se Západním sborem ČCE v Plzni (farář L. Korpa); třikrát jsme v loňském roce nahradili své Bohoslužby podle slovenské tradice účastí na hudebních nešporách tohoto sboru; jednou jsem tu při hudebních nešporách kázal. Kontakty máme též se sborem ČCE v Rokycanech (farář O. Pellar), jehož faráři děkujeme za spoluúčast na velikonoční vigílii a její hudební doprovod. Osobní kontakty pak mám ještě se dvěma kazatelskými stanicemi ČCE: v Hořovicích (sbor Dobříš) a v Klatovech (sbor Přeštice).

Výuku náboženství v soukromé základní škole Elementária (její majitelka–

⁹ V této věci jsme ovšem zjednali nápravu a v letošním roce jsme se do ATM zapojili: pondělní modlitební setkání jsme konali v kostelíku u Ježíška a v úterý jsem pak kázal v ČČS(H).

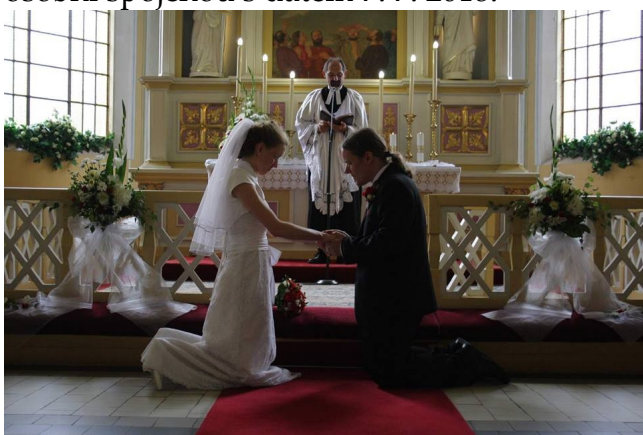
ředitelka dr. E. Růžičková je členkou našeho sboru) se ve 2. pololetí škol. r. 2017/2018 podařilo díky obobní aktivitě pí uč. Schnebergerové (Nežádal jsem ji, sama prozíravě jednala.) podařilo obnovit, třeba jen pro dvě děti z první třídy (Marcela a Prokop), a to i přes komplikace v rozvrzích dětí. Výuka těchto dětí pokračuje i ve škol roce 2018/2018. Modlete se za to, aby se chtěnou výuku náboženství podařilo udržet, ba rozšířit a abychom uměli zasahovat dětská srdce.

Vlastně bez obtíží probíhá spolupráce i komunikace se Sdružením pro obnovu památek (pan Soukup) při provozu kostelíka „U Ježíška“. Poněkud náročnějším obdobím zůstává jen čas adventu a vánoc. Pan Soukup mě loni informoval, že bychom v budoucnu (2020?) mohli získat kostelík do vlastní správy. Modlete se, ať se nám to podaří, nastane-li tento pro nás výhodný scénář :-). O tom, že většina členů našeho sboru kostelík přijala „za svůj“ svědčí i péče o něj: společné občasné úklidy¹⁰ (díků vyslovuji br. Martinu Kmecovi, ses. Vlastimile Sochorové a br. Balúovi). Výbornou příležitostí, kterou jsme do značné míry využily, bylo v loňském roce to, že se jednalo o rok 500. výročí Reformace a vystoupení Martina Luthera.

Radost mám, že funguje jak web sboru (cirkev-av.cz – spravuji já), tak facebooková stránka sboru (spravuji nejen já).

Závěrem chci podotknout, že jsem na svá bedra vzal i množství práce pro celou církev: a) jsem za náš sbor členem komise pro revizi církevně–právních předpisů; b) jsem za náš sbor členem bohoslužebné komise; c) jsem „koordinátorem“ práce na celocírkevním časopise – ročence naší církve Evangelicu, d) za naši církev i nadále koordinuji práci na výkladech hesel Jednoty bratrské, které vycházejí v ekumenické příručce Denní čtení; e) spravuje web naší církve (ecav.cz, evangelicus.cz) a její hosting.

Chci Vás vyzvat k modlitbě díky za to dobré, čím nás Pán Bůh podaroval, a k přimluvným modlitbám za to, co se v našem sboru chystá. Modleme se za sebe navzájem! Modlete se za mě, svého faráře! Musím zde však vzpomenout ještě jednu zásadní událost osobní spojenou s datem 7. 7. 2018:

Sursum corda – Vzhůru srdce!

¹⁰ Domluva je na dvou „velkých úklidech“ ročně. Ale mimoto se např. odklízí vánoční stromečky a jehličí z nich...

2. Cože se to vlastně v roce 2018 událo? : Vzpomínání a děkování...

29. 1. 2018

– Proběhl výroční sborový konvent našeho sboru v prostorách Západního sboru ČCE, kterého se zúčastnili i hosté pověřeni církevní radou: br. f. David Jurech (tehdy náměstek superintendenta) a br. Petr Kello (tehdy předseda revizní komise církve). Po sborovém konventu, který se začal úvodní pobožností, následovala společná sborová večeře v restauraci U trpaslíka.

14. 2. 2018

– Jsme vstoupili do postní doby společně se sborem ČCE v Chrástu a to kající Bohoslužbou (se sv. Zpovědí a s udílením popelce) tam.

25. 3. 2018

– Tuto neděli (Květná neděle) jsme měli naše Bohoslužby výjimečně od 9.00 a společně se sborem ČCE v Chrástu, poněvadž tyto byly z kostelíka u Ježíška živě přenášeny Českým rozhlasem (3 – Vltava). Díky chrásteckým za podporu, bez níž bychom věc zvládli s-těží. Dík patří i br. biskupu Čopovi, který nás přijel (i se ženou) podpořit :-)

– Záznam přenosu je dostupný odtud: <https://vltava.rozhlas.cz/bohosluzba-evangelicke-cirkve-av-z-kostela-u-jeziska-v-plzni-7175459>.

29. 3. 2018

– Se konala tradiční zelenočtvrteční Bohoslužba na památku ustanovení Večeře Páně v bytě u manželů Šinovských. Po Bohoslužbě následovalo tradiční posezení a rozhovor.

31. 3. 2018

– Se konala za pomoci br. f. O. Pellara (ČCE Rokycany) velikonoční vigilie v našem kostele; tentokrát bez oficiální účasti Západního sboru ČCE. Účast byla hojná (zatím každoročně roste).

15. 4. 2018

– Se někteří členové našeho sboru zúčastnili slavnostního „posvícení“ v ČCE Chrást, kde byl posvěcen nový altán na farní zahradě.

29. 4. 2018

– Proběhlo v Praze u sv. Michala v naší církvi kněžské svěcení br. f. (dr.) Pavla Roubíka, jehož se br. farář účastnil.

11. 5. 2018

– Byl za účasti představitelů naší církve formálně vysazen (budoucí) Strom reformace přec kostelíkem u Ježíška. Následovala společná snídane.

12. 5. 2018

– Jsme společně s ČCE Chrát a s ČCE Rokycany slavili společně Nanebevstoupení Páně zvl. poutní Bohoslužbou „pod křížem U tří lip“, na níž jsem kázal.

16. – 17. 6. 2018

– Se v našem sboru konalo výjezdní zasedání konsistoria¹¹ a posléze oslavy 20. výročí (formálního) založení našeho sboru spojené rovněž s oficiálním zasazením Stromu reformace. **Událost roku!**

¹¹ Historicky poslední, poněvadž synod rozhodl o přejmenování / proměně konsistoria na církevní radu.

„Nové logo sboru“

– V souvislosti s oslavami 20. výročí sboru jsme vytvořili a vybrali také nové logo našeho sboru...

9. 7. 2018

– Jsem byl na Bohoslužbách po dlouhé době zastoupen – Bohoslužbu slova (pobožnost) vedl br. Dominik Žbánek. Díky!

8. 9. 2018

– Se uskutečnil sborový výlet „českého pražského sboru“ (Církevní sbor ECAV v Praze) k nám do Plzně. Nejprve proběhla Bohoslužba slova v kostelíku u Ježíška (a prohlídka kostelíka), následovala prohlídka města – díky ses. Michelle Tesařové! – zakončená prohlídkou věže. Po obědě bylo možné buď navštívit science centrum Techmánie (zvl. rodiny s dětmi), anebo posedět v již kultovním (mini)pivovaru Raven (s prohlídkou prostor a ochutnávkou). V paměti zůstává příjemná stopa.

23. 9. 2018

– Jsme se účastnili Bohoslužeb v Chrástu při příležitosti tamních „dožínek“. Zároveň se tam konal koncert trabandity Jardy svobody. Děkujeme!

28 – 30. 9. 2018

– Se uskutečnil celocírkevní výlet na „poutní místa“ spojená s česko-slovenskou státností s názvem „Po stopách osobností a událostí společné česko-slovenské historie“; za náš sbor se zúčastnil br. Ľudovít Darnadi. Na celocírkevním výletě byla zároveň poprvé uvedena **Bible 100**.

7. 10. 2018

– Společně jsme se zúčastnili hudebních nešpor („Hudba starých mistrů pro flétnu a varhany“) v Západním sboru ČCE, kde jsem kázal.

8. 11. 2018

– Jsem se zúčastnil ekumenické Bohoslužby za oběti dopravních nehod konané v jediné dálniční kapli v ČR (D5 u Šlovic, u Dobřan).

8. 12. 2018

– Jsme spolu s celou „plzeňskou ekuménou“ spolupředali adventní koncert světového kytaristy Rodriga Rodrigueze, který se konal v ŘKC kostele na Chodském nám.; koncert měl vedle hudebně geniální složky též silně evangelizační obsah :-)

9. 12. 2018

– Se v našem kostelíku u Ježíška konala tradiční ekumenická Bohoslužba pro rodiče, kteří přišli o dítě, v rámci celosvětového řetězce setkání „Zapalme svíčku“. Této ekumenické Bohoslužbě jsem předsedal.

24./25. 12. 2018

– Se konala tradičně „undergraundová“ půlnoční Mše, která letos měla nebývalou a nevídanou účast.

→ **Ostatní:** Je toho hodně, o čem bychom ještě mohli mluvit a co bychom ještě mohli, ba měli vzpomenout: „školení“ v Hamštejně, církevní víno, ostatní akce k 100. výročí republiky, oba loňské synody církve (schválili zásadní změny)... Každému se v souvislosti s uplynulým rokem vybaví něco jiného: Kéž v tom všem dívání se zpět vidíme, jak a kde nás Hospodin vedl, nesl, podepíral, kde kráčel před námi, kde s námi, kde za námi...

SOLI DEO GLORIA!

3. Praktické (ne)fungování sboru

Jak jsem to činíval doposavad, též pro loňský rok konstatuji nyní, že náš sbor byl v roce Páně 2018 **plnohodnotnou místní** církví. Pro loňský rok se však odvažují i konstatování, že byl místní církví dobře fungující též po organizační stránce, že i ta se nám začala dařit.

V platnosti zůstávají rovněž oba mé postřehy stran velikosti našeho sboru, a sice: že jsme *kvantitativně* malým sborem – nemáme moc členů; ale *kvalitativně* velkým sborem, poněvadž jsme nerezignovali na žádnou z funkcí církve a všechny se je v duchu konfesijně luterské zbožnosti a při tomto svém ražení snažíme naplňovat.

3.1 Členská základna sboru

Počet členů sboru na **konci roku 2018 byl 38 členů**, což znamená, že se náš **počet o jednoho člena sboru navýšil**.

Mezi dosavadními členy našeho sboru nedošlo ke změnám, do našeho sboru se však kvůli vnitřním pnutí¹² v Církevním sboru ECAV v Praze, kde (s počátkem srpna) došlo ke změně na postu sborového faráře již 18. 6. 2018 přehlásili manželé Veronika & Lukáš Vytlačilovi. Br. Vytlačil se, žel, kvůli trvání a vážnosti sporů, jakož i kvůli opravdové touze křesťansky žít rozhodl stát členem Starokatolické církve v ČR, což mi bylo dříve oznámeno a definitivně potvrzeno 1. 12. 2018, přičemž vzhledem k neslučitelnosti členství přestal být br. Vytlačil členem naší církve. Kéž ho Pán provází na jeho další cestě víry, kterou neztratil :-).

S lítostí musím konstatovat, že dříve tak kladně zmiňovaná aktivita „společenství kolem sboru“ či „přátel sboru“ značně poklesla... Jmenován by zde měl být především br. Martin Kmec, který se do života sboru aktivně zapojuje (kdykoli je v Plzni za prací), jakoby členem našeho sboru byl... a dokonce do sboru i přes velikou vzdálenost Slovenska při vzácných příležitostech přivádí i členy své rodiny. Pán Bůh zaplať za takové farníky a žehnej slovenským sborům, které je vychovávají! Zmíněn musí být rovněž náš pravoslavný br. Petr Hereit, který občasně navštíví naše Bohoslužby, ale především s nevšedním zájmem chodí na biblické hodiny, kam někdy přivádí i svou v Plzni nebydlící maminku. Letmo zde zmíním i naše katolické bratry Antonína a Brunclíka, toho k nám přivádí možnost přijímat pod obojí způsobou :-). Zmíněna musí být – jako budoucí možná kandidátka na Křest – též ses. Eva, která pravidelně navštěvuje Bohoslužby, třebaže studuje na gymnáziu v jiném městě.

2.2 Služby Boží

Služby Boží se v našem sboru konaly pravidelně toliko „nedělní“, a to dvojí:

¹² Vidíte, Bohu-žel, se nevyhýbají ani jiným sborům.

v neděli večer podle slovenské tradice a v pondělí večer dle tradice české (vyjma adventního času, kdy se vzhledem k vyčerpání kostelíka u Ježíška konaly Bohoslužby společně pro obě části sboru); vedle nedělí oslavil Službami Božími sbor tyto svátky: Popeleční středu (společně se sborem ČCE v Chrástu – v Chrástu), Zelený čtvrtek, Velký pátek, Vigílii zmrtvýchvstání Páně (Bílou sobotu), 2x Nanebevstoupení Páně (jedno samostatně; a pak „poutní Bohoslužbou“, společně se sboru ČCE v Rokycanech a v Chrástu), ordinaci br. f. Pavla Roubíka, Poděkování za úrody (23. září, v ČCE Chrást – jako tamní „Dožínky“), Památku reformace a Narození Páně (denní a půlnoční Bohoslužba).

Služby Boží roku 25. března 2018 – na Květnou neděli byly přenášeny rozhlasem.

Celkem bylo ve sboru za rok 2016 slaveno **113 Bohoslužeb (nebo pobožností) k 84 řádným příležitostem a 14 mimořádným.**

Co se týče účasti – rezignuji na její počítání, resp. na počítání průměru. Na Bohoslužbách podle české, anebo podle slovenské tradice byly přítomni vždy nejméně tři lidé nejvyšší zaznamenaný počet je cca 30. Pocitově se účast na Bohoslužbách mírně snížila, velkou zkouškou jsou zejména zimní měsíce – v kostele se sice topí, ale i tak je tam teplota nižší a především, cesta do kostela je pro stárnoucí členy sboru více náročná.

2.3 Svátosti

a) Křest

Ve sboru, Bohu-žel, **nebyl vysloužen žádný Křest**. Měli jsme sice dvě žádosti o Křest, ale ani jeden ze žadatelů se pro složitost svého života a svá očekávání od církve nedostal přes počáteční setkání před-křestní přípravy. (Oba žadatelé měli problematickou minulost a ekonomicko-sociálně nevyřešenou současnost: můj pocit je, že od církve očekávali rovněž a spíše finanční pomoc, kterou jsme jim poskytnout nemohli...) Nedošlo však ani k žádnému Křtu lidově-církevnímu.

V případě jedné ženy, která pravidelně navštěvuje Bohoslužby (delší dobu) tkví problém v obavě z reakce rodičů (popř. jejich nesouhlasu) a okolí. Lze však doufat v pozitivní vývoj.

Br. **farář** však na neděli nejsvětější Trojice přece **udělil svátost Křtu**, a to synovi faráře spřáteleného sboru ČCE v Chrástu, **Mořici Šimrovi**.

b) Večeře Páně

Normou pro mě zůstávají eucharistické Bohoslužby, a to že má být Svátost vysluhována (a možnost jejího přijímání nabízena) na každých službách Božích. Tak se to děje při Bohoslužbách podle české tradice. Při Bohoslužbách podle slovenské tradice mě pastorační okolnosti vedli prozatím od každotýdenní Večeře Páně upustit – právě proto,

aby po ní pastorování začali toužit, i tak jsem ji na Bohohoslužbách dle této tradice vysluhoval alespoň jednou měsíčně (spíše častěji) a též s ohledem na potřeby svěřených mi farníků: často jsem se dotázel, chce-li někdo přijímat a ozval-li se alespoň jeden farník, pak jsem Svátost vysluhoval.

Jednou jsem večeri Páně na žádost přisloužil soukromě (v kostele).

c) Zpověď

Zpověď byla obvyklou součástí eucharistických Bohoslužeb obou tradic: v české vždy, ve slovenské ve valné většině. Nadto se sborový farář zúčastnil postní kající (zpovědní) Bohoslužby ve sboru ČCE v Chrástu.

V několika případech jsem vykonal osobní zpověď a udělil rozhřešení.

Sám jsem osobní zpověď párkrát vyhledal – mimo kolegy z naší církve.

2.4 Svaté věci a stavy

a) Konfirmace

V našem sboru se v roce 2018 konfirmace ani konfirmační cvičení nekonala – nejsou mládežníci.

b) Svatba

Svatby se odehrály tři, a to až na jednu nečlenů našeho sboru¹³, a to:

- i. 7. 7. (obřad v Českém Těšíně) a 14. 7. (obnovení slibů v Plzni) – manželé Živný :-)
- ii. 21. 7 – manželé Machovi
- iii. 1. 9. – manželé Rauchovi

c) Pohřeb

V roce 2018 neproběhl v našem sboru žádný pohřební obřad.

2.5 Ostatní aktivity

a) biblická hodina

V našem sboru **probíhá pravidelně, každý čtvrtek od 19 hod. biblická hodina,**

¹³ Sborový farář svatby nečlenů sboru na základě pastoračního rozhovoru vnímal jako jejich možný krok ke Kristu.

a to v **bytě u manželů Šinovských**. Probírali jsme vícero biblických knih.

b) mládež

Mládež se neschází, Bohu-žel, jelikož (zatím) nemáme mládežníky.

c) vyučování náboženství

Probíhalo v ZŠ Elementaria až od druhého pololetí škol. r. 2017/2018, přičemž se zúčastňovali **dva žáci** 1. třídy – Prokop a Marcela. Tyto děti v navštěvování náboženství pokračují i ve škol. r. 2018/2019.

2.6 Ekonomické a organizační záležitosti

Vzhledem k tomu, že ekonomické a organizační záležitosti spadají dle *Statutu* i dle mého *vokátoru* do působnosti sborového dozorce – odkazují zde především na zprávu sborového dozorce br. Zdeňka Máši. Avšak sborový farář zůstává pokladníkem sboru!

Sborový konvent se v roce 2018 konal jediný – výroční: **29. ledna 2018**.

Na výše uvedeném konventu **došlo k zásadním změnám v personálním obsazení** sborových funkcionářů:

- a) na funkci sborových presbyterů dílem dohodě, dílem po nátlaku rezignovali br. Petr Šinovský a Ludovít Darnadi,
- b) **za sborové presbytery** byli zvoleni: **ses. Michelle Tesařová a br. Petr Michael Zenkl**,
- c) na uprázdněné místo sborového **revizora** (po předložském zvolení br. Martina Jirsáka do celocírkevní revizní komise) byla zvolena **ses. Jarmila Šinovská**,
- d) na uprázdněné místo **synodála** (po předložském zvolení br. Martina Jirsáka do celocírkevní revizní komise) byla rovněž zvolena **ses. Jarmila Šinovská**,
- e) **br. Petr Šinovský** byl za své zásluhy o sbor **zvolen titulárním / čestným sborovým dozorcem**.

Presbyterstvo se pak sešlo celkem **k devíti** svým **zasedáním**:

- 7. 3. na faře: rozdělení rolí / příprava oslav 20. výročí sboru
- 27. 3. u Sochorů: volba zástupce sborového dozorce → **zástupkyní sborového dozorce byla zvolena ses. Michelle Tesařová**, rozdělení rodí, příprava oslav 20. výročí sboru
- 9. 4. v kostelíku u Ježíška, **slavnostní složení slibu**
- 25. 4. u Sochorů
- 24. 5. (se synodály) u Šinovských, příprava na řádný synod

- 20. 6. u Sochorů
- 22. 8. na faře – datový audit, evidence majetku
- 3. 10. u Sochorů
- 22. 11. (se synodály) u Šinovských, příprava na mimořádný synod

3. Výhled – vize

Jelikož jsem se v úvodu této své zprávy dopustil dlouhého hodnocení minulosti, doufám, že jste z něj vyčetli i mé priority směrem k budoucnosti :-). V následujících několika měsících bychom se o výhledu do budoucna i o společné vizi pro náš sbor měli intenzivně bavit... už jen proto, že v červnu mi končí volební období a na vás bude, zda se rozhodně si mě ponechat. Máme-li tudíž vizi budoucnosti sboru ještě se mnou, anebo již beze mne.

Vaším farářem jsem a byl jsem rád :-)

NAŠEMU KONÁNÍ BUĎ BOŽÍ POŽEHNÁNÍ!